

mer ind under Bestemmelsen, en Fordel, en Forbedring af Loven, det skal jeg erkende, men jeg vil dog samtidig tillade mig at gøre opmærksom paa, at det vanskeliggør Forholdene yderligere for de Købstæder og Stationsbyer, hvis Indbyggertal ligger under de 12 500. Det gør Vanskelighederne større, end de maaske allerede er og har været for disse Byer, thi jo flere Byer man spærrer for Tilgangen til, des mere Anvisning giver man ligefrem paa Tilflytning til disse mindre Byer. Nu kan man naturligvis henvisse til den Tilføjelse, som Folketinget gav den nuværende § 1, altsaa den oprindelige § 2, Tilføjelsen om, at i de Kommuner, hvis Indbyggertal ligger under 12 500, og hvori Tilflytningsbestemmelserne hidtil har været anvendt, kan med Indenrigsministerens Tilladelse Gyldigheden af disse Bestemmelser forlænges, saafremt der som Følge af Tilflytning skulde opstaa Boligvanskeligheder i dem. Ja, det er jo meget godt, men det nytter ikke stort at kaste Brønden til, naar Barnet er druknet. Naar man først kan faa denne Tilladelse efter, at Boligvanskelighederne er opstaaet, saa er man jo i disse Kommuner allerede inde i Vanskeligheder og Ulemper, som følger deraf. Det skulde dog efter mine Begreber hellere være Lovgivningsmagtens Opgave at forebygge, at Vanskelighederne overhovedet indtræffer.

Til de Indvendinger, som der kan være Anledning til at gøre mod det af Folketinget vedtagne Lovforslag, kommer yderligere det, som ogsaa det konservative Partis Ordfører pegede paa, at der nu er kommet dette Mellemrum, hvori Tilflytning staaar aaben. Jeg anser det for ganske udelukket ogsaa i Henhold til, hvad den højtærede Minister har udtalt i Folketinget, at man skulde kunne tænke paa at give den kommende Lov tilbagevirkende Kraft og dermed jage saadanne Folk ud igen, som fuldkommen lovligt har sikret sig Lejlighed i en By. De Kontrakter, som saaledes er oprettet, maa formentlig staa ved Magt. Men saa er Spørgsmaalet, om Vedtagelsen af Loven overhovedet faar nogen videre Betydning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Loven under disse Omstændigheder vil faa grumme ringe Betydning. Nu har vi ogsaa set en Udtalelse af den højtærede Minister til, jeg ved ikke, om jeg tør sige: den dertil indrettede Presse, gaaende ud paa, at som Sagen forelaa nu, havde Spørgsmaalet ikke i væsentlig Grad hans Interesse. Jeg kunde fristes til at spørge den højtærede Minister, om Sagen overhovedet nogen Sinde har haft

hans Interesse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis denne Interesse havde været brændende, vilde Ministeren ikke have behøvet saa mange Maaneder til at udarbejde dette lille og let overskuelige Lovforslag, under hvilken Betegnelse det fremtraadte i Folketinget. Men hvad enten nu Ministerens Interesse er eller har været større eller mindre, er Ministeren altsaa omsider gaaet ind paa at imødekomme det Krav eller det Ønske, hvad jeg skal kalde det, som er stillet fra Købstædernes Side. Naar man gaar ind paa at ville imødekomme et saadant Ønske, men denne Imødekommen ingen Betydning faar, saafremt man ikke naar at imødekomme det i rette Tid, nemlig i dette Tilfælde inden Tilflytningsbestemmelserne var traadt ud af Kraft, saa leder det mig rigtignok ind paa den Tanke, at her staaar vi igen overfor noget, der næsten forfærdet. Jeg faar en mere og mere levende Opfattelse af, at man ligefrem fra Regeringens Side gør alt, hvad man kan, for at svække Rigsdagens Anseelse. Her er igen et af de Tilfælde, overfor hvilke Folk maa sige: Hvad er Meningen? Ministeren gaar ind paa at imødekomme dette Krav, men for at det skal ske, maa Lovforslaget føres igennem Rigsdagen inden 1. Maj, og saa fremkommer det saa sent, at det ikke naar at blive ført igennem. Det er den Slags Ting, som i høj Grad bidrager til at svække Rigsdagens Anseelse. Jeg skulde ikke tro, at det er det, som den højtærede Minister i særlig Grad lægger an paa.

Jeg skal, eftersom mit Parti har stemt for Lovforslaget i Folketinget, anbefale, at vi ogsaa behandler det velvilligt her i Tinget. Det er bebudet eller forudsat af den ærede Ordfører for Venstre, at der skal nedsættes Udvalg om denne Sag. Jeg vil dertil sige, at nu, da der alligevel er opstaaet et Mellemrum, gør en eller to Dage mere eller mindre ikke saa nøje, saa ogsaa jeg vil anse det for rigtigst, at vi ser lidt nærmere paa Lovforslaget under en Udvalgsbehandling.

J. Chr. Møller: Jeg skulde ikke have taget Ordet, hvis ikke Aarhus var draget saa stærkt ind i Diskussionen, som Tilfældet har været. Efter hvad jeg har kunnet forstaa paa de ærede Ordførere, er det ikke med stor Begejstring, de vil stemme for Lovforslaget. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sagde udtrykkelig, at han vilde stemme for Lovforslaget, men ikke med nogen Begejstring. Den ærede Ordfører for det radikale Venstre udtalte end-